

RMK. L

1543

Handwritten text on the spine, likely the title or author's name, oriented vertically.

Small handwritten text or mark at the bottom of the spine.

Small white mark or label on the bottom left corner of the cover.

20 KI
1543

Felyes.
(A kövülvágaó feljtan sívült.)

Past
2782 u

1543

Uj Esztendői.

A J A N D E K.

Mellyet az elmúlt 1698

Esztendőnek kezdetiben, Boldog Aszszony havának első napján tudnillik, a reggeli órán, Rendes szolgálattya szerint való Tanításban élő nyelvel adott 's ajánlott:

*Mostan pedig irásba tévén, a be-ál-
lott 1699 Uj Esztendő első napjára, egész
éivel, 's fevetettel, méltó betsület tét-
telnek okáért ad és ajándékoz.*

A:

[Handwritten signature]

A'Ko.

A' Kolosvári Refor-
mált Szent Gyülekezetnek, ér-
demes tagjainak, Nemes, Nem-
zetes, Betsülletes elől-járói-
nak, &c. ó kegyelmeknek.

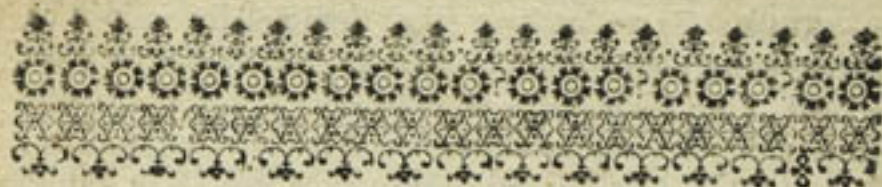
*Azon Kolosvári Ref. Gyülekezet-
nek egyik méltatlan Tanítója*

Szathmári Pap János.

TEX-

T E X T U S.

Mójses 1 Könyvnek 35-dik Réz. 1,2,3-dik v-iből.

*Monda pedig az Isten Jákóbnak, kely-fel, eregy-fel
Béthelbe, és telepedgyél-le ott, és tsinály óltárt
amaz erős Istennek, a' ki meg-jelenék te néked,
mikor a' te bátyád előtt fútnál. Akkor monda
Jákób az ő háza-népének és mind azoknak kik
véle valának: Hányátok-el az idegen Isten-
ket kik köztetek vadnak, és tisztítsátok-meg ma-
gatokat, és változtassátok-el öltözeteteket. Az
után kellyünk-fel és úgy mennyünk-fel Béthelbe,
hogy tsinállyak ott óltárt annak az erős Istennek,
ki meg-halगतott engemet az én nyomorúságom-
ban, és velem volt az úton a' mellyen jártam.*

I Gen régi, és az övéi körül mindenkori híven gyako-
roltatott 's megtartatott édes Atyai gondgya és rendi
Istennek ez; hogy hiveinek, kiknek a' napalatt sohól,
sem segedelmek, sem menedék helyek semmi nintsen,
hanem mind remények, mind örömek, mind védelmek
egyedül tsak ömaga Isten, midön a' sok gonozokba és vá-
ratlan vezedelmekbe, fintén bé-esöleg vadnak, és a' nyo-
morúságoztól ugyan meg-öríttatnak, akkor nyisson ú-
tat, és eligazítsa igen könnyen, a' mit azoknak meghábo-
rodott és megfogyatkozott elméjek fel-nem találhat, el-
sem igazíthat: Sőt ennekfelette, vélek közlött jó-vóltá-
nak, sokéori hatalmas szabadításának emlékezetivel, gy en-
ge 's tsüggendező reménfégeket 's bizodalnokokat, hatható-
son gyámolgassá, és a' gonozok ellen mozdúlhatatlanúl

megállassa. Ez az, mellyet maga személeiben tévén az Anyafentegyház, mind reménfégét, mind könyörgését erősíti, a' 44. Soltárban, és Éfaiásnál 51. 9. köv. 5-iben. Ez a' mellynek lép 's emlekezetes példáját hagyá Isten, hogy sokakat másokat ne emlitsék, a' Jákóbban, mint a' fenn meg-írtt história tarttya: kinek, mind a' Sikemíták között való únalmas nyolcz éltendei bujdosásából, mind közelebb, fiainak irtóztató gonosz tselekedetekből származott nyúghatatlanságában, és félelmes megzórultságában nyita útat, és szabá rendet dolgainak, hagyván nékie, hogy menne-fel Bételbe, a' holott ennek-előtte nagy ígéreteket vett vala Istenétől. Melly hagyomásában, a' mint egy rézről emlekezeten hozza Isten Jákóbnak, a' nékie ez előtt tétetett, és már meg-teljesített ígéretit; úgy más rézről, kívánnya azon Jákóbnak, a' véle közlött nagy jókhoz illendő háládatosságát: mellyet meg-is teljesít a' Jákób. És így mind ezeknek summája ez: Jákób parantsolatott vévén Istentől, felmégyen Bételbe, és ott fogadást megteljesíti.

Mind ez pedig, mivel-hogy históriai meg-lött, nyilván való, és ezokáért akar kitől-is könnyen megérthető dolog; sok magyarázatot és világosítást nem kíván: bővebb értelemnek és abból vejendő tanúságunknak okáért mindazáltal, egybe kell ezt vetnünk, a' 28-dik részben befoglaltatott egész históriával, és mind azokkal a' dolgokkal, mellyek a' közelebb való részekben-is megíratattak. Annakutánna ezünkbe kell vennünk azt-is, hová küldtessék Istentől, 's hová ment, és e' felett mitsoda a' mit tsinálni kellett nékie ott, a' parantsolat szerint. A' mi az elsőt nézi, küldetik, és ő-is mégyen Bételbe, arra a' helyre tudnillik, mellyet ezzel a' nevezettel ő nevezett vala ennekelőtte, midön azon való által-meneteliben egy éjjel ott hálván, éjjeli látásban látta volna Istent, és hallotta volna annak lép beledit, 's ötet minden kétséges dolgai 's azokból származó különb-külömb félelmei ellen bátorító 's meg-

erősítő ígéretit. Lásd a' históriát a' 28-dik részben. E' nevezet pedig, mint azon részből meg-érthetni, annyit tévén, mint Istennek háza. De miért küldi Isten ötet erre a' helyre, ha valaki kérdi; e' lesz kérdésének rövid válafa: Azért (1) hogy azon helyben lött ígéretiről megemlekeztvén, ugyan azon helyen teljesítse-meg azokat. Mit ígért volt pedig ott Istennek a' Jákób, meg-írja Mósesa' meg-említett 28-dik résznek 20, 21, 22-dik 5-iben illy éókkal: *Annak-felette a' Jákób fogadást tön, ezt mondván: ha az Isten én velem léjend, és ha meg-öriz engemet ez úton, a' mellyen én most megyek, és ha ételemre való kenyeret adand, és öltözetemre való ruhát, és meg-térendek békeséggel az én atyámnak házához, és az UR én Istenem léjend: Tehát e' kö, mellyet oklop gyanánt fel-emeltem, Isten háza léjend, és valamit adandak énnékem, annak tizedét néked adom.* Illik vala ezt már valaha meg-teljesíteni. (2) Hogy a' mindenfelől reátóduló gonoszai ellen, ott mind vigasztalást, mind megbátorodást venne. Ugyan-is az ő fiainak Simeonnak és Lévinek, a' Sikemítakon véghez vitt példa nélkül való gonosz tselekedetek, a' mint-hogy ötet abban a' tartományban gyűlölségessé tette vala; úgy azon gonoszság ötet, mint abban a' tartományban, jövevént és erőtelent, nem kevés félelemmel, és a' földnek lakosítól való rettegéssel terhelhette, és kétség kívül meg-is terhelte: melly kétséges dolgai és azokból származó félelmei között, hogy nagyobb éivet 's bátorságot venne; arra a' helyre küldetik, a' holott vette vala ama' nagy és lép ígéreteket, mellyeknek nagy részént való be-teljesedését, már meg-is tapasztalta, az ő hű éltendeig való bujdosásában. És így a' magán meg-teljesedett régi ígéreteknél emlekezeti, az ígéret tévő Istenben helyheztesített bizodalmat erősíti.

A' mi a' másodikat nézi: Oltárt parantsol Isten Jákóbnak, hogy építsen. Az óltár, a' régieknél, tudgyuk, hogy az isteni tiszteletnek olly eszköze volt, mellyen I-

Istenhez való háládatosságoknak megmutatására, szívük köz-
indulattjából el-kánt ajándékokat, Istennek bé-mutatni
's bé-adni szokták vala: mint ezt a' Mójses irasából akar-
ki könnyen meg-értheti és tanulhattya. Ezt kívánván
azért Isten Jákóbtól, azt kívánnya, hogy régi fogadása
Érint, ajándékát önégie adgya-bé, és háládatosságát mú-
tassa-meg. Mellyeket így meg-jegyezvén rövideden ta-
núllyuk-meg innét ezt:

TUDOMANY.

*A' melly léleknek Isten az ő igéretit meg-teljesíti, és
a' miket néki mások felett fogadott, tökéletesen vég-
hez vivén, meg-mutatya, sőt véle ugyan meg-ta-
pafaltattya, melly igen kegyelmes és jó gondvise-
lő Isten lett légyen önégie; attól ő Felsege-is igen
forossan meg-kívánnya, hogy háládó voltát, az ő
véle közlött jókról való meg-emlekezésben, fivének
minden Isten útálta dolgoktól való meg-tisztításá-
ban, és továbbra-is, minden engedelmisségre való
maga ajánlásában meg-mutassa; mellyet ezokáért
az-is el-követ, serényen mindenkor, főképen pe-
dig, mikor ötet arra Isten maga hívja.*

E' dolog a' Lezskében bé-foglaltatott 's előnkbe ada-
tott Jákób példájában tudnillik a' neki adatott parantsolat-
ban, és az ő ahoz a' parantsolathoz való engedelmisségé-
ben vagyon elég világosan, mint ezt akarki könnyen el-
be veheti, ha a' fellyebb már megmondott és elő-kámlált
dolgokat elméjével meg-tekinti.

OKA pedig ennek ez: Mert Isten mindeneget, va-
lamiket valakivel jól tévén, tselekezik, azért mivel és
tselekezik, hogy azokban és azokért ditsértessék. Maga
mondgya ezt világosan az 50-dik Soltárnak 15-dik v-ben.
*Hij segítségül úgy-mond engemet a' te nyomorúságodnak
idején, meg-kabadítlak tégedet, és te ditsőítef engemet.*
Hasonlóképen a' 91. Soltárnak 14-dik v-ben. *Meg-ka-
badítom úgy-mond ötet, fel-magafaltalom ötet, mert es-
méri az én nevemet, 's a' t.* Ez így

hattyuk, meg-is tarthattyuk idvefségesen. Hogy semmi
úgy nem illeti az idveziüendő kegyes embert, ti'vitis an-
nak úgy ki-nem fejezi semmi, mint-hogy Istennek ő hoz-
zája való nagy jóvóltát, 's bokros jó-téteményit, bizo-
nyos és arra alkalmas időkben, háládatossággal meg-
emlitse stiftellye, és javainak Istene kezéből való el-
vételekor tett jó fogadást, örömmel 's egész tehetségével
meg-teljesítse. Ebben mutaták ki háládó voltokat elei-
től fogva minden Szentek; Ebben Jákób, engedvén Isten-
nek, és a' mint meg-inteték, Bételben óltárt építvén
ezen réfnék 7-dik v-ben. Ebben régen Nőé, a' bárkából
való ki-jövése után égő áldozatot adván Istennek. *Mójses*
*1 Könyv. 8: 20-dik v-ben. Ebben Dávid felvévén a' hálá-
dásnak pohárát, és az Ur nevét bíván segítségül: Solt.*
*116: 13-dik v-ben. Ebben illik annakokáért minékünk-is
jó Istenünkhöz való mind kötelességünket, mind indú-
latunkat ki-adnunk és gyakorlanunk. Hogy tudnillik,
világi életünknek és fíralmas bujdosásunknak egyik (úgy-
mint e' közeleb el-múlt) éftendéjét el-töltvén, és így
az időnek a' végiről az eleire, mint-egy bujdosásinkból
hazánkba megtérvén, és abból vízföntag újabb bujdosást,
tovább-tovább való nyomorgást kezdvén, ti'ftellyük há-
ládással Istenünkhöz való közlött nagy jóvóltát, a' É-
rint mint a' Tudományban meg-mondók.*

Ezt pedig hogy jó móddal meg-tselekedhesük, és
háfinoson 's idvefségesen véghez-is vihelsük, a' Jákób en-
gedelmisségének és tselekedetinek, a' Éent historiában
meg-iratott példáját követvén: Elsőben-is. Mennyünk-
fel Bételbe, az-az, a' mi Istenünkhöz házába, a' hívek gyü-
lekezetibe, melly egyedül méltó ma erre a' nevezetre, a'
holott-is el-múltt éftendönknék kezdetiben, abbéli éle-
tünket, mint-egy bujdosásunkat kezdvén, fogadásokat
tettünk vala Istenünkhöz, úgy Éolván, mint Éólott Jákób
Bételben, bujdosásának kezdetiben: *Ha az Isten én velem
léjend, 'sa' t.* mellyről fellyebb emlekeznék. E' mellett

változtassuk meg öltözetünket, az-az, meg-vehető régi életünket, meg-fookott gonosz tselekedetünket, magunk viselésünket: *mert ugyan-is fent élet nélkül, senki az Istent nem látta*, azt mondgya az Apostol *Sidók*, 12: 14-dik γ -ben. Saruinkat-is, az-az, indulatinkat, mellyekkel a' földet érjük, vetkezzük-le, mint Mójsfestől meg-kiváná Isten: *Mójsfes* 2 k: 3-dik rész: 5-dik γ -ben. Továbbá, hányuk-el az idegen Isteneket-is, a' mi ziveinknek bálványit, kiket eddig veletségünk tisztelt. Végezetre, tsinállyunk oltárt amaz erős Istennek, mellyen isteni tisztetletünket illendöképen vigyük véghez, és ajándékinkat Istenünknek mütassuk-bé.

De mivel az oltár építés, a' többi felett és kiváltképen való nagy munka, a' mint-hogy régen-is az isteni tisztetletnek minden külső eszközei között, elsőb és legnevezetesebb volt; Igen förgalmatosan, és kiváltképen való serénységgel meg-kell vigyáznunk, mind ezt minémü vagy miből való legyen, mind ezt hol, kinck, és mi végre építsük, mind pedig ezt, rajta mit áldozzunk-meg, és mellette mitsoda fogadásokat tegyünk: hogy így azon s a' körül való munkánk Isten előtt kedves legyen.

Elsőben-is. 1. Azért építsük azt földből, új hantokból, vagy pedig egész és nem faragott kövekből; könnyü és hamar munkával, a' mint maga kívánja Isten, *Mójsfes* 2 k: 20. rész: 24, 25. γ -iben: az-az, hogy ezeknek értelmét egy fővalki-adgyam, ziveinknek földig le-borsátkozott alázatosságából, és e világ házontalanságitól megüresített tisztaságából: mert ezen lesz a' kedves áldozat, mint az 51-dik Soltárnak 19-dik γ -ből értyük. Továbbá 2. Építsük bizonyos és Istentől mütattatott helyeken, mert ő a' ki meg-mutattya a' helyet-is minékünk, mint itt Jákóbnak mutatá Bételt; Régen Abrahamnak-is: *Mójsfes* 1 k: 22-dik rész: 2-dik γ -ben: azután Dávidnak-is: *Sam.* 2 k: 24-dik rész: 18-dik γ -ben. Ennek-felette 3. Az erős Istennek, a' kit egyedül illet az oltári ajándék. És 4. a' végre, hogy azon áldozzunk, azon élő

élő állatinkat meg-ölyllyük; fogadásokat tegyünk; áldásokat kérjünk és várjunk s a' t. a' kerint, mint ennek rendi volt a' régielknél.

Mind ezek kerint továbbá azt-is méltó igen megtudnunk, hányat kellelsék építentünk. Mert ugyan-is úgy értyük a' dolgokból, hogy Isten mi tölünk-is, mint Jákóbtól könnyü kézületü oltárt kíván, az-az, ollyat, mellyet akar holott-is, a' mikor és a' holott, az idő s a' dolog kívánándgya, illendöképen el-készithessünk. Ebben bátran s nem-is helytelenül követhettyük a' Bálámot, ama', mint magát nevezi, meg-világosított zemü embert. Ki mikor maga akarattya ellen kézütené magát az Izraelnek meg-áldására, kétség kívül Isten indításából, hét oltárokat építe *Mójsfes* 4 k: 23-dik rész: 1. γ -ben. Kinek példája kerint mi-is el-akarván venni Istenünktől az áldást, építsünk hét oltárokat, hét külömb helyeken, életünknek, tudnillik, sállapatunknak hét külömböző rendin, mint meg-annyi halmotskain, mellyeket Isten maga mütatott minékünk a' Titkoskönyvnek 2, és 3-dik részeiben. Építsük pedig azokat, ama' hét nevezetü, hét tsillagokkal biró és a' hét gyertya-tartók között járó Idvezítő Istennek, ki magát így mutatá az ő házának Urának: *Titk.* k: 1. rész: És ezeken ölyllyük-meg, hogy többé ne éllyenek ama' hét élő állatokat, mellyeket zámilál a' bölts Salamon: *Példás* k: 6-dik rész: 16, 17, 18, 19-dik γ -iben, tudnillik: *A' kevély femeket, 2. hazug nyelvet, 3. vérontó kezeket, 4. az álnok gondolatot forraló elmét, 5. a' gonokra sietséggel futó lábakat, 6. a' hazugság ferező hamis bizonyosságokat, és 7. a' ki fevez háborúságot az atyafiak között.* Tegyük-fel pedig ezekre, mint kedves ajándékokat, amaz újjá-zületett lélekbéli hét nevezetes nagy jókat, tudnillik: a' Hitet, a' Reménféget, a' Szeretetet, az Igáfságot, az Okosságot vagy Értelmet, az Erőséget és a' Mértékletességet. Botsásluk Isten eleibe ama' hét idvefséges Kéréseket, mellyekre tanított Idvezítőnk: *Müt.* 6-dik rész: 9, 10, 11, 12, 13-dik γ -iben.

Negyediket építsük *Tiatirában*; melly jelenti a' hiveknek azt az állapottyokat, mellyben a' nálok lévő erő ferezint ellene kell állaniok, a' magát Prófétaának mütogató Jézabelnek, és ajtót zárniok minden emberi találmányok előtt. Építsük pedig az *Isten Fiának, kinek femei ollyak, mint a' tűznek lángja, és labái mint a' sentső arany finü víz*: Titk: 2. rész: 18-dik ý-ben. úgy-mint, a' *kiben féltott az Isten*: Sidók: 1. rész: 1. ý-ben. És a' kinek egyedül való halgatására kötelezett Isten mindeneket: *Mát. 3, és 16-dik rész*: És ennek adgyunk hálákat, hogy *nem vetett mi veánk más terhet*, az ő parantsolatának gyönyörűféges jármán kívül. Itt öllyük-meg az *álmok gondolatokat forraló fívet, vagy elmét*. De tegyük-fel ajándékúl az *Erőséget*, úgy-mint, a' melly illik a' Krisztusnak, a' pogányokon uralkodandó vitézihez; hogy ne hagyjuk mi magunkat vízföntag fozgálat alá vetetni. És kérjük a' *mi mindennapi kenyerünket*, melly által naponként táplálhassuk életünket 's erónket. Kötelezvéni mi magunkat, annak a' *mi nálunk vagyon, megtartására*; hogy oztán jutalmúl vegyük a' *pogánynépeken való birodalmat, és a' hajnal tsillagot*: Titk: 2. rész: 26-28-dik ý-ben.

Ötödiket építsük *Sárdisban*; melly jelenti a' hiveknek testiséggel meg-egyeledett állapottyokat, melly meg-efik midön testi bátorságban, mint álomban bé-merülnek, mellyet maga példájában fíepen ki-ád ama' ferelemes menyaféköny: *Ének. 5. rész: 2-dik ý-ben. Én elaluttam vala* úgy-mond, *jöllebet lelkemben vigyázok vala*, 's a' t. Építsük pedig annak a' kinnél vadnak az ifteni hét lelkek, és a' hét tsillagok: *Tit: 3. rész: 1. ý-ben*. És adgyunk hálákat annak, hogy az ő lelkét adta a' mi testünkbe, hogy egéfen meg-ne halnánk. Itt öllyük-meg a' *gonofra sietséggel futó lábakat*, hogy ne fiessünk a' testnek tanátsi után: *Galat. 5. rész: 16. ý-ben*. De tegyük-fel ajándékúl a' *Mértékletességet*, melly zabolát vét

véta' test kívánságinak és gonofra való hajlandóságának. És kérjük, hogy *bocsássa-meg a' mi bűneinket és túnyaságunkat*. Kötelezvéni mi magunkat a' *Vigyázásra*, és azoknak meg-erősítésekre, a' *kik halb-felben vadnak*. Hogy így oztán jutalmúl *fejér ruhába öltöztettefsünk, és le-ne töröltessek nevünk az életnek könyvéből*: Titkos könyvnek 3-dik rész: 5, 6-dik ý-ben.

Hatodikat építsük *Filadelfiában*, melly jelenti a' hiveknek, álomból fel-ferkent és tökéletes atyafíui ferezettel gerjedező állapottyokat: melly fíepen le-iratik az Anyaféentegyház példájában: *Ének. 5. rész: 4-dik ý-b*: Építsük pedig *ama' Szentnek és Igaznak, a' kinnél vagyon a' Dávidnak költsa, ki meg-nyíttya és senki bé-nem zárja, bé-zárja és senki meg-nem nyíttya*: Titk: 3: 7. ý-ben. Kinek hálákat adgyunk, hogy magának fíveinkben, minékünk pedig ő magához és a' fok gonofok közzül útat nyított. Itt öllyük-meg azt, a' *mi az atyafíak között háborúságot ferez*. De tegyük-fel ajándékúl a' *Szeretetet*, melly jele az igaz és tökéletes kerefétyéneknek. És kérjük, hogy *ne vigyen minket a' kíséretbe*. Kötelezvéni mi magunkat, az ő békefégre intő befédenek megtartására: hogy így jutalmúl mi velünk ezt mivellye, *hogy az Istennek templomában légyünk oflopok, és többé onné ki-ne jöjjünk, 's a' t*. Titk: 3. rész: 12-dik ý-ben.

Hetedik és utolsó óltárunkat építsük *Laodiceában*; melly jelenti a' hiveknek azt az ő állapottyokat, midön másokat meg-gyözvéni, a' Krisztus orféaga 's birodalma alá akarnak vetni, melly állapottyokban könnyen meg-tsalatkozhatnak igen, nem tudván elég böltsen meg-valáf-tani, sem azokat, kiket, sem a' rendet és módot, melly ferezint kellessék a' Krisztus orféagába bé-híni 's vinni, mint ennek világos példája látfék a' Péter Apostolnak tselekedetiben, mellyről emlekezik fent Pál: *Galat. 2: 2. rész: 11, 12-dik ý-ben*. Építsük pedig ezt az *Ámennek amaz hü és igaz tanúbizonyságnak, és az Isten teremte-*

Szenc kezdetinek: Tit: 3. rész: 14-dik v-ben. Kinok ad-
gyunk hálákat a' mi meg-feddettetésünké: és dorgáltatta-
tásunkért; és hogy meg-rövidítette a' napokat, hogy el-
ne vesne minden test: Mát. 24. rész: 22-dik v-ben. Itt
öllyük-meg a' hamis bizonyosság-tévöket, a' kik ajakokkal
bizelkednek, de kettös szívvel szólak: a' 12-dik Soltár
3-dik verse szerint. De tegyük-fel 'smutassuk-bé az O-
kosságot vagy Lelki Értelmet. És kérjük, hogy faba-
ditson-meg minket a' gonosztól, kötelezván magunkat
amaz egy külsőleges dolognak Istenünknel való keresésére,
hogy így oztán jutalmúl, együtt ültetessünk ö véle az
ö királyi fékébe, mint ö-is győzedelmet vett, és ül
az ö Attyával az ö fékében: Titkos könyv-
ben 3-dik részének 21-dik v-ben.

Á M E N, és úgy légyen.

V É G E.

Azon Uj eftendő napi Imádság.

EGyedül való, ditsőséges méltóságú, min-
denektől félelemmel imádandó nagy UR, Jeho-
va mi Urunk és mi Istenünk. A' ki bölts vagy
végezésidben, erös tselekedetidben; álhatatos fere-
tetedben, változhatatlan igiretedben, és ditsösé-
ges mindenekben! Felette igen tsudálatosá töt-
ted a' te nevedett mi közöttünk, és fel-magaftal-
tad ditsőségedett az egeknek felette, úgy hogy a-
zokra fémlélvén azt mondhaslúk nagy méltán:
Mitsoda Uram az ember, és az embernek fia hogy
meg-emlekezel ö rólla! és véle kegyelmesen tse-
lekedvén, meg-látogatod ötett!

Te Uram jó kedvedet mutatád a' bünös
emberhez, midön eleinknek igiretet töl az Ažžo-
nyi állatnak magva felöl, ki által kellene meg-tar-
tatni néki minden gonosztól: Melly igiretedről el
nem feletkezél, söt hiven meg-emlekezél ama' te
nagy búfulásodbanis, melly fel gerjedett vala az
első világnak lelkedet ingerlö gonofsága ellen,
midön kedvesen tekintéd a' Noënak hitből zárma-
zott áldozatnyát, és néki 's véle nekünk-is azt
mondád, nem átkozom - meg többé a' földet az
emberért, noha az ember fivének gondolattya go-
nož az ö ifjúságától fogva, és többé el-nem vez-
tem mind az élő állatokat a' mint most tseleked-
tem; ennek-utánna, míg a' föld lézen, verés és ara-
tás,

írgalmason tekintettél reánk, sem jobbakra, sem érdemesebbekre sokaknál, kiket édes nemzetünkből, életeknek jó módgyaitúl meg-foztván, síralmas állapotra, mezítelenségre, éhel-halásra, özvegységre, fámkivetésre, keferüfégre juttattál; vagy ez életből éhség, fegyver, döghalál által kivágtál; vagy síralmas bújdosásra, halálnál keferesebb rabságra ki-adtál; és kiket jó tetféfed érint, kenyér helyett könyhullatással tápláltál, és keferü búval, mint tsípös borral itattál.

Ugy vagy on fént Ur Isten, minket-is minden látogatás nélkül nem hagyta; de atyai vezföddel meg-sújtotta, midön közinkbe dögös nyavalyákat, sok féle fekélyeket, varakat botsátotta, mellyek által közzüllünk sokakat ki-is éölította; városunkban puftító tüzet támasztotta, és külső jókbéli károkkal nem kevesse meg-fomorította. Midön határinknak éokott termésit megvonád, és földünkön, éöleinken, kerteinken áldásodat nem mutatád. De mind ezek érdemünk-nél kissébbek, és hozzád való meg-térésünkre csak öftönök vóltanak: mert imé mind ezek között-is életünk meg-vagy on, hogy kegyelmed által vagy igazán hozzád meg-térjünk, vagy pedig magunk-menthetetlenekké tétetsünk, és végre tellyeséggel el-veffünk.

Ez-is vól na bizony óh igaz Isten sok pártolkodásunknak jutalma! De légy kegyelmes óh bün botsátó írgalmas Isten a' te népednek! és a' mint érdemlené, ne mond azt nékie, Nem én népem vagy te. Ne tartsd-meg mi ellenünk a'
mi

mi büneinket, hogy búsulásod meg-ne emézen minket. Söt-inkább e' reánk derült új éftendőnek napjával együtt, derítsd-fel rajtuak orcádnak világát, hogy meg-tartassunk és meg-újulhassunk.

Imé ma kezdgyük ez (1698) éftendöt, mellynek első napja reánk virrada tetfésedbül; de mitsoda reánk következő jókkal vagy gonofokkal, a' te lelked tudgya óh jó Isten egyedül. Mi pedig a' te áldásodat várjuk, és kérünk, hogy mondgy áldást e' napon a' te népednek, tartsd-meg ötöt, legeltesd, és magasztald-fel mind örökké. Légyen kedves te előtted e' napon, és ez éftendőnek minden réfeiben a' te népednek lelke, légyen kedves könyörgése, hogy valamikor ö tégedet meg-keres, fégyent ne valljon, és ha mit kíván, te ötöd meg-halgassad. Ha vétkezéndik e' te néped, és vífontag megtérvén te hozzád tégedet meg-keres, bün-botsánatot kérvén, te meg-halgassad a' mennyégből: Ha ellenfégtől meg-veretik az hadban, és meg-térvén kiált te hozzád; te Uram halgassd-meg ötöt a' mennyégből: Ha bé-zároltatik az ég, és az ö bünéjért nem lézen eső a' földre, és imádkozándik; Te Uram halgassd-meg ötöt a' mennyégből. Ha éhség lejénd a' földön, vagy döghalál, vagy a'fály, vagy ragya, vagy fáská, vagy tserebogár, és imádkozándik tenéked; Te Uram halgassd-meg ötöt a' mennyégből. Ha el-talál vitetni ellenfége által az ö földébül, és imádkozándik tenéked; Te Uram halgassd-meg ötöt a' mennyégből:

ből: Ha az ő magzatijért, betegijért, és nyomorúrtijért könyörgend; Te Uram halgasd-meg ötet a' mennyégből. Hogy meg-ésmérjék mindennek, az ő te előtted kedves voltát.

elyre be Mondgy áldást meg is a' te népednek óh nagy kegyelmű Isten! És parantsolj e' mái napon a' te egeidnek, hogy jó, kívánatos, gyümölsöző időket szolgáltsanak mi nekünk, kellete-korán való esőt és meleget: Hogy sem az azály és ragya földünknek émet el-ne egeffe; sem a' rendetlen zápor, jég-eső és ár-viz, annak gyümölsét háfontalanná ne tegye; sem az ártalmas égi tűz, menny-köveknek 's égi háborúknak e'zveze, javainkat meg-ne eméffe: De inkább, az egeknek mértékletessége, élő-hegyeinknek, éántó-földjeinknek, gyümöls-kerteinknek, réteinknek, erdeinknek, minden kintsét mi számunkra kedvesen meg-nevelje. Parantsolj Ur Isten a' földnek-is, hogy a' midőn ötet így meg-hallgattya az ég, ő is hallgassa-meg a' te népedet. Parantsolj Ur Isten a' te akarodat tévő, és ítéletedet a' bűnös népen véghez vivő, minden seregeidnek-is, az Assiriai darásoknak, az Egyiptomi éunyogoknak, minden ellenségink fokaságának, a' fáskáknak, tserebogaraknak, a' navalyáknak, dögnek, kelevényeknek, és mind azokat a' te népedtől tiltsd-el nagy-méffe, hogy leheffen ő-nékie ez e'ztendő tsendes és békefeges. Hogy tudnilik az ellenség az ő kapuit meg-ne állja, lakó-helyeit meg-ne egeffe, véneit meg-ne ölje, ifjait el-ne rabolja, éüzeit meg-ne éeplősítse, tsetsemöit falhoz ne verje, és panaszal útczáit

ezáit bé-ne töltse: Hogy Egyiptom ötet lelki éolgalattal ne terhelje; Földének zöldféget a' fáska vagy tserebogár meg-ne eméffe; Az éhfég anyokkal magzattyokat meg-ne éteffe; Lakó-helyünket a' dög lakosítól meg-ne üresítse; És a' fok nyavalyáknak ereje népedet meg-nyomván, mások tsúfjává ne tegye. Légyen inkább ennyi siralmas napjai után olly ideje, melyben a' kapukon ülő vének, a' játédozó gyermekek fokaságában vigadozzanak; a' Birák igaz törvényt mondhasanak; a' Papok vig éivel áldozzanak; a' éántó vetők és az aratók énekelve munkálódgyanak; a' ki-menők és bé-jövők bátorsággal járjanak; a' éegények a' saczoitatonak pálczájától meg-nyughassanak; magzatink fel-nevedgyenek; árvaink özvegyink meg-elégedgyenek; marháink ezeriglen tenyéffzenek: és mellyben minket mindenek boldogoknak nevezzenek így éolván, *Oh boldog nép a' kit így megáld Isten!*

Mondgyad pedig Uram e' nagy áldást, a' te egész házadra, mondgyad leg-közelebb e' napon édes hazánkra, és az ötet igazgató hatalmosságokra. Elsőben-is nevezetesen hatalmas félfeges Királyunkra, kit-is böltsefféged 's hatalmad éerint, tégy a' te ditsőffégednek nagy éközévé. Ez után mondgy áldást Ur Isten Méltóságos Gubernátorunkra, annak egész házára, nemzetünk körül való minden igaz és éent munkájára; és minden jó éándékára. E' mellett mondgyad Uram ez áldást a' Tanáts Urakra, kiknek éívekbe öntsed

bö mértékkel, a' szeretnek, egyefségnek, haÉnos
tanátsnak, erőtségnek, Isteni félelemnek lelkét;
hogy munkálkodgyák fáradhatatlanúl, nagy ne-
vednek ditsőséget, házadnak terjedését, és e'
te gyámoltalan népednek lelki és testi békeiségét.
Mondgyad ezen áldást Uram az árva Fejedelmi
házra-is, és a' te hozzá régen megmutatott szerel-
med legyen ö rajta álhatatos. Mondjad Uram
az Egyházi szolgákra-is, mondjad az Oskolákra, az
egész népre, a' ükölködökre, és minden kegyel-
medet váró hiveidre, hogy mindenek mi velünk
együtt ezt mondassák; Aldott az Ur a' ki tsu-
dátatossá tötte rajtunk az ö nagy irgalmaságát,
és a' szegénynek ügyét meg nem utálta, hanem
meg-halgatta kegyelmesen annak kérését;

Az Ur ditsirtessék Ámen.

V É G E.

